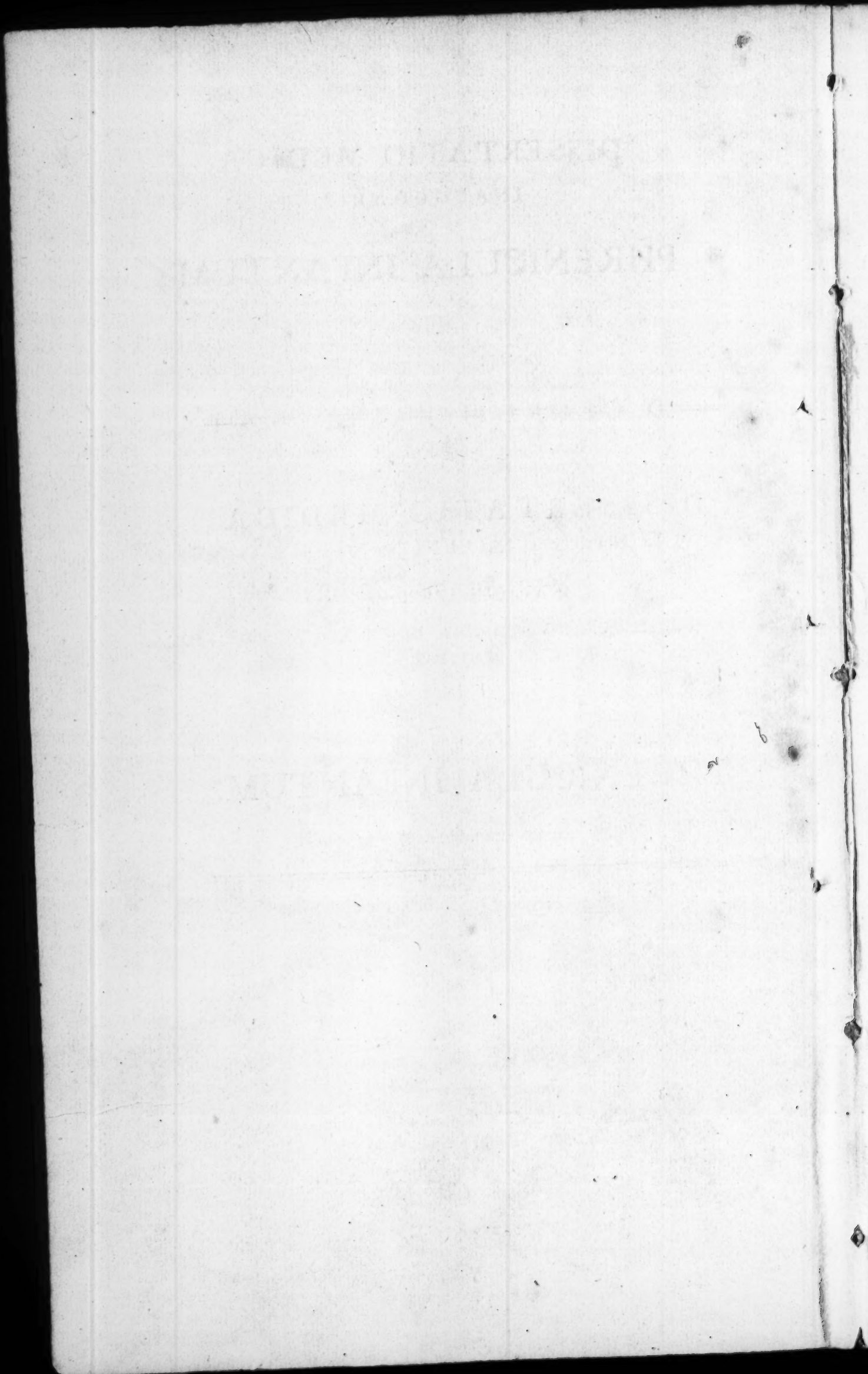

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PHRENICULA INFANTUM.



7

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
PHRENICULA INFANTUM;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

JOANNES B. BOTT, ✓
AMERICANUS.

Ad diem 24 Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCIJ, ACADEMIÆ
TYPOGRAPHI.

1800.

The fond parent, like
‘ The gentle CYCLAMEN *, with dewy eye
‘ Breathes o’er her lifeless babe the parting sigh ;
‘ And bending low to earth, with pious hands,
‘ Inhumes her dear departed in the sands.
“ Sweet NURSLING ! withering in thy tender hour,
“ O sleep,” she cries, “ and rise a fairer flow’r.”

BOTAN. GARD.

* The Cyclamen is a plant that buries its seed in the earth, from whence others spring, which are thought to receive nourishment from the parent root, as they are said not to be made to grow in any other situation.

JOANNI SHORE, M. D.

VIRGINIENSI;

THOMÆ HADAWAY,

SCOTO;

NECNON

JACOBO S. GILLIAM, M. D.

VIRGINIENSI;

AMICIS SEMPER COLENDIS:

HASCE STUDIORUM PRIMITIAS

AMICITIÆ AC OBSERVANTIÆ

TESTIMONIUM

D. D. CQUE.

JOANNES B. BOTT.

to Citizen Clay
with profers of
High Esteem from his
Friend & Countryman
Jno. B. Bodd

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PHRENICULA INFANTUM.

JOANNE B. BOTT, AUCTORE.

AFFECTIONEM, quam penſi hujus academici argumentum ſelegi, e ſanguinis congeſtu, cerebrique vaſorum inflammatione pendere, res medicis hodiernis ſatis nota eſt. Cùmque animum ad aliam rem, de cujus veritate inter omnes jam conſtat, ingentem, nimirum, ſanguinis modum, in caput ob fabricam primæ ætatulæ propriam, diffundi, eandemque ferè humoris vitalis diſtributionem, progrediente

A

ætate,

ætate, pulmonem, pelvimque, versus fieri, attendimus ; harum partium viscera, tempore quodque suo, morbis sui propriis plùs minùsve affectum iri, prout causæ remotæ conspirant, expectare fas est.

Hæc præfatus, ad morbi definitionem a CULLENO traditam, et postea a GREGORIO auctam et emendatam, devenimus.

“ Apoplexia (Hydrocephalica) paulatim ad-
“ oriens ; infantes et impuberes plerumque,
“ primum lassitudine, febricula, et dolore capi-
“ tis ; dein pulsu tardiore, tandem frequen-
“ tiore ; pupillæ dilatatione et somnolentiâ affi-
“ ciens.”

Hac Professorum clarissimorum definitione fructus, observationibusque clarissimi RUSH prolucentibus, infantum *Phreniculam*, libelli mei titulum, apoplexiæ hydrocephalicæ, nomine CULLENIANO, substituendi copia mihi detur ; aliamque definitionem, quæ ad meam de mali naturâ sententiam magis quadrat, subjicere fas fit.

Phrenicula

Phrenicula paulatim adoriens infantes et impuberes plerumque, nonnunquam, sed rarò, puberes, et adhuc rarius ætate provectos, primùm lassitudine, sæpe vomitu, capitis dolore, et pulsu sensim accelerato, dein tardiore et abnormi, tandem frequentiore sed æquali ; pupillæ dilatatione et somnolentiâ afficiens.

Auctores, quos inter hanc disputationem conscribendam consului, sunt viri clari, Whytt, qui morbum primus accuratè descripsit, Fothergill, Quin, et Rush : Multa quoque Præceptoribus meis MONRONI, qui præclaram de cerebri affectionibus opus in lucem nuper edidit, et GREGORIO accepta refero.

HISTORIA.

VESTIGIA clari Whytt prementes, morbum in tria stadia dividimus. Æger, ineunte malo, somniculosus, languidus, ignavusque plerumque fit : non habet, quo se oblectet ; solitis ludis et

oblectamentis nihil ferè, aut modicè, tangitur ; nullâ cibi appetentiâ ducitur ; animus est plerumque demissus ; interdum verò hilarulus existit. Nausea, aliquando in vomitionem desitura, sæpe adest ; cutis, flexo in vesperam die, aret ; capitis dolor plûs minûsve gravis, fincipitis plerumque, interdum verticis sedem, parte cerebri maximè affecta, figens, misellum angit : Capitis pars maximè dolens in ejusdem corporis lateris humerum sæpe inclinat : dolori capitis intermittenti cervicis, artuumque angores interveniunt, illi vicissim cessuri : harum partium dolores alternè ingravescentes et remittentes prælia diu miscent.

Æger autem interdum, ut Petit notat, faciei orisque motiunculis, quæ etiam in distensionis nervorum impetum abeunt, primùm afficitur. Confimile exemplum vidisse mihi contigit : æger quidem aliquandiu post epilepsiæ accessum ante ægrotabat, quàm indicia infantum Phreniculæ manifesta apparuere : æger, decem diebus lapsis, vi morbi dirâ raptus est.

Capitis

Capitis dolor et vomitus vices sæpe alternant : appetentia magis magisque imminuitur ; lingua modò insigniter munda, modò albida existit : oculi lucem jam refugiunt ; æger doloris magnitudine lugubrè ejulat ; parum dormit ; sopitus dentem dente fatigat, nares scalpit, et sæpe e somno cum clamore trepidus exsilit.

Alvus ferè semper pertinaciùs adstricta est ; interdum verò secùs est ; hîc vermina adsunt.

Arteriarum pulsus, morbo ineunte, nihil plerumque mutatus est ; quamvis accuratus Whytt mecum de hâc re planè dissentiat, at propriâ tamen experienciâ, quæ, quàm parva fit, lubens fateor, edoctus, in sententiâ allatâ, donec rem aliter se habere probatum fuerit, perstem necesse est.

Paucis post diebus indicia, quibus insignitur morbi progressus, superveniunt : visus multùm afficitur ; oculorum, modò unius, modò binorum, axes distorti ad nasum plerumque vergunt : pupillæ, illa præsertim iridis fenestra parti dolenti propior, præter naturam ampliantur ;

tur; vomitio constantius urget; capitis dolor paulatim ingravescens in delirium, præsertim ætate provectioribus, abit; cunctaque pyrexia, sub noctem indies acerbata, indicia miseriæ accedunt; facies, modò una, modò utraque gena, rubore suffunditur: diversæ corporis partes sudore, qui nullam ægritudinis levationem affert, subinde madent. Hoc ferè tempore sanguis ex uno binisve naribus, nullo indè levamine fesso, profunditur; arteriæ celerius jam micant, spiritusque, pro ratâ, citius meat: omnibus signis ingravescentibus alia superveniunt, quæ nos ducunt ad

Secundum Valetudinis Stadium. Hoc, ubi arteriarum ictus, antea celerrimi, præter naturam tardi, inæquales, et intermittentes, fiunt, incipere dicitur: quò tardius arteriæ micant, eò inæqualitates jam dictæ insigniores sunt: cutis autem calor, res notatu digna, minimè minuitur: at æger tamen capitis dolore pariter cruciari non videtur; veteranus irrequietæ conditioni obrepit, nec æger, ut

ut antea, territus e somno exsilit; uno, binisve oculis semiapertis, aut ferè clausis, jacet; oculorum distortio et pupillarum, quæ, luce admotâ, ne minimè quidem afficiuntur, amplificatio, plurimùm augentur.

Vomitio jam cessat; cibique oblatus avidè plerumque glutitur; res tamen omnino secùs interdum existit. Alvi durities jam maxima est; anima quibusdam foetet; hoc autem minimè perpetuum est: Urina in nullo morbi stadio sibi constat; modò fœcula albida, modò nil, subfidit.

Whytt ægrum hoc morbi stadio graviter ejulare notat: oculorum axes straboni tempora versus distorquentur; nonnulli visum duplicem queruntur, et hoc mali stadio ferè exeunte, deliri atque efferati exclamant. Vermes, resve vermibus liquatis haud abfimiles, ab ægro aliquando egeruntur.

Signa, hoc mali stadio, interdum remittunt: hoc autem solatium fallax atque fugax est: eadem enim citò recrudescencia, æger, ut antea, gemibundus

gemibundus conqueritur : aliam tandem articularum percussus subeunt mutationem, quæ

Tertium Stadium inchoatum indicat ; pulsus enim antea præter naturam tardi, et non solum intervallo, sed etiam vi, inæquales, æquales et insigniter crebri fiunt ; ea est nunc velocitas, ut interdum vix, ac ne vix quidem, numerari queant : spirandi difficultas, unius minuti primi, aut amplius, intervallo inspirationem inter et expirationem existente, simul adest ; hæc autem illam statim excipit.

Palpebræ, una primò, dein altera, nervorum resolutione afficiuntur : iridum fenestræ, luce etiam vividâ admotâ, non contrahuntur. Hoc autem perpetuum non est ; nam interdum, notante Whytt, naturaliter se contrahunt ; stimuloque, spiritu, nimirum, volatili oleoso, vel etiam luce, palpebris diductis, admoto, aliquandiu ampliatae persistant.

Æger, si non antea somniculosus fuerat, verno jam afficitur ; excitatusque parum coherentia

rentia forsan loquitur ; torpidusque in priorem conditionem relabitur.

Arteriarum micantium velocitas, interdum ante, plerumque post, veternum, accedit : hic quidem morbi ferè inchoati comes nonnunquam est ; et ad finem usque perstat. Oculi rubore aliquando, quasi inflammati, suffunduntur ; nec vident. Æger manus capiti sæpe admovet ; et non rarò faciei, crurum, cæterique corporis, nervorum distentione, tendinumque subsultu, afficitur : pugnus ita comprimitur, ut digiti ægre diducantur ; stercus et urina invitè dejiciuntur : incandescit ore rubor sæpius ; sed brevi manet, pallori mortis prænuncio cessurus ; totum ferè corpus maculis rubris, pustulisque variatur ; fatiscit gludiendi vis, nervorumque distentio scenam lugubrem claudit.

Totum corpus, brachia pectusque imprimis, purpurâ saturiore post mortem tinguntur ; corporis, artuumque præsertim inferiorum, ca-

B

lorem

lorem aliquandiu post artus superiores refrigeratos persistisse vidi.

Omnia autem signa supra memorata in omnibus ægris minimè apparent. Burserius * et Celsus † vocem quibusdam ægris fatiscere nos certiores faciunt; quod ipse semel observavi. Rush ‡ auditûs exemplum solito acutioris narrat. “The hearing,” inquit ille, “was uncommonly acute, so much so, that the “sparks of a hiccory-fire produced great pain “and startings, threatening convulsions.” Exemplum hujus prorsus contrarium vidisse mihi contigit: æger, quod narratione haud indignum videatur, sanguine, incisâ unâ alterâve capitis rasi venâ, insigniter turgidâ, copiosè detractô, ad strepitum fortuitum repentino motu, quod miratus sum, trepidavit: res, experimento iterato, pariter denuo cessit. Surditatem
hîc

* Instit. Pract. vol. 3. p. 44.

† Lib. 4. chap. 2.

‡ Med. Inquir. vol. 2. p. 209.

hâc sanguinis accumulatione pependisse, ejusque detractiōe sublatam fuisse, verisimile mihi videtur.

Ictus arteriarum præter naturam tardi, et inæquales, capitis, artuumque dolores, et nausea etiam, quibusdam defuisse feruntur: narrantur etiam pupillarum minimè ampliatarum exempla: alii denique hoc malo laborantes strabones haud evaserunt.

Morbus intermissionibus tempore satis certo et definito intervenientibus interdum insignitur; inde clinici eandem febrem intermittentem rati, cinchonæ officinalis corticem perperam dederunt.

Hydrophobiæ signa mali comites nonnunquam sunt; aliquando alterius lateris corporis nervorum resolutio supervenit. Tempus quod morbus durat minimè definitur. Æger modò diebus plùs minùs decem rapitur; modò, ut GREGORIUS et MONRO nobis confirmant, morbum in spatium trimestre, aut etiam quadrimestrem, producitur.

PHENOMENA CADAVERUM INCI-
SIONE INVENTA.

In omni ferè exemplo cerebri, piæ matris vasa, imprimis, sanguine, speciminis factitii inflar, insigniter turgida comperta erant. Ventriculi modò unus tantùm, modò omnes aquæ aliquando pellucidæ, interdum flavidæ, nonnunquam purpureæ, plùs minùsve habebant. Quamvis aditus inter omnes ventriculos pateant, major tamen aquæ copia in uno quàm in cæteris nonnunquam reperta est. Quantitas in aliis exemplis inventa alia est, ab uncia ad libram usque vel ampliùs variata : in quibusdam autem exemplis nulla aquæ effusio, ut GREGORIUS notavit, reperta fuit : in hujusmodi exemplis cerebri vasa sanguine congesto mirum in modum turgebant.

Aqua rarò inter cerebri tunicas inventa est. Humor in ventriculis repertus calore non co-
gitur ;

cogitur ; acidis, autem, ob glutinis pauxillum quod habet, additis, facilè, MONRO teste, concrefcit.

Cerebri tumores mole varii, infolita duræ matris craffitudo, compluresque ejus et piæ matris adhefiones inter fe, cadaverum incifione sæpe inventi fuerunt : mefenterii glandulæ quibufdam tumidæ atque induratae fuerunt : hinc malum origine ftrumosâ natum nonnullis perfuafum eft. Plexus choroides, hydatidibus fparfus, præter naturam durus interdum apparuit : poteftne hinc jure colligi glandulas cerebri proprias exiftere ? Glandula etiam pituitaria pariter affecta plùs fimplici vice reperta eft.

Magna denique cerebri portio sæpe defiderata eft : Damnum abforptioni tribuitur : hanc fententiam MONRO in fuo de cerebro et nervis opere perbellè tuetur.

CAUSÆ.

CAUSÆ.

Phreniculæ infantum multæ quidem causæ existunt. His omnia quæ sanguinis congestum, nimiamque distributionem cerebrum versus, faciunt, jure annumerantur. Hujusmodi noxæ cerebrum rectà vel non rectà incitant: quæ directè agunt, eæ sunt vis externa capiti aliquà illata; five lapsu, ictu, aliove casu, fiat. Hoc genus infortunia pueris inter ludendum non rarò eveniunt. Inepta denique infantes in cunis jactandi consuetudo, quæ ferè passim invalescit, et vagitus vehementior nimiam sanguinis distributionem, caput versus faciendo, causa cerebri inflammationi et laticis in ventriculos effusioni efficiendis, idonea mihi videtur.

Causas morbi indirectas in prædisponentes et excitantes distribuimus. Quod ad illas attinet; literis multa mandantur, quæ malum vitio hæreditario

reditario interdum oriri verisimile reddunt : hoc autem vehementer dubito. At minimè tamen diffitemur, quin plurimæ res fidem facere videantur, liberos vegetos, vividaque-vi animi præditos, quibus venæ, præsertim in temporum, frontis, collique cute solito tenuiore tralucet, oculique bovilli et lucidi, parvisque pupillis fenestrati sunt, malo, præ cæteris, opportuniores existere. Si ita fit, malum ideo nasci puto, quod ista corporis temperatura, quippe præter naturam mobilis, rebus externis maximè facillimèque afficitur, et morbo, causis excitantibus admotis, necessariè corripiatur. Istiusmodi igitur pueri, nullam aliam ob causam, in hanc cerebri affectionem cæteris procliviores existere facilè crediderim. Non desunt quidam qui strumam proclivitatem in eundem dare opinantur : hoc autem inde provenire videtur, quod pueri, quales supra descripsimus, scrofulæ maximè patent : porrò mali, hâc etiam proclivitate adjuvante, sine causarum excitantium viribus, occasio rarò foret, cerebrum

brum multò minùs, ineunte, quàm progrediente aut provectâ ætate, pressu, aliisve stimulis affici admodum verisimile videtur. Si res aliter se haberet, pars nascentium longè major arctâ cerebri compressione interirent necesse foret. Porro imperfecta cranii ossium conditio, quam natura, quæ in omnibus sapit, huic ætatulae dedit, sanguinis intra calvariam congestui, effectibusque a nimiâ sanguinis distributione, illuc sapienter factâ, orituris mirè occurrit. Alia cranii puerilis conditio, *bregma*, putà, maturiùs clausum, pueris, praesertim natura mobilioribus, morbum facilè movere solet.

CAUSÆ EXCITANTES. His cerebri vasorum laxitas et debilitas, quae faciunt, ut vasculorum oscula humorem copiosiùs in cerebri ventriculos effundant, quàm a venis bibulis absorbetur, plerumque annumerantur. Haec autem causa minimè verisimilis mihi videtur; nam si illa cerebri cachexia adestet; praevia congestûs et inflammationis indicia, quae inter

primas

primas cujusque exempli indices prodeunt, semper deessent oporteret. Talem quidem cerebri conditionem aquæ effusioni ansam præbere minimè negare vellem; hîc, autem, signa a solitis longè alia, humoremque effusum non modò ventriculis, sed etiam in omni cerebri, cæterique corporis, parte, inventum iri, affirmare ausim.

Scirrhus, sanguinis cursum per cerebri vasa prohibendo, morbum, de quo agitur, concitare fertur: hujusmodi quidem vitia prægressa phreniculam infantum movere possunt: causa autem effectusne inflammationis sint, nondum inter medicos constat.

Cerebri quidem pariter ac pulmonis inflammationem, in scirrhum aut tubercula abire facile adducor ut credam: neminemque istiusmodi vitia a pulmonis inflammatione haud rarò nasci negaturum arbitramur.

Saunders * experimentum narrat, unde tu-

C

bercula

* Saunders on the Liver.

bercula ex materiâ quâvis, nimiâ arteriarum actione, in telam *cellulosam* effusâ, et nucleis gignendis idoneâ, oriri posse probatur. Hydrargyri quantitas in canis venam injecta febrem, biduo lapsa, accendit, quod ex tussi, arteriarum micantium duritiâ et insolitâ frequentiâ, spirandique difficultate manifestò patuit; signa ad mortem usque ingravescebant. Cadavere inciso, tubercula, quorum alia pus, alia verò adhuc firma, metalli globulos medios habebant, in pulmonis substantia reperta sunt. Nonne hinc colligere fas est, tubercula in cerebro pariter formari posse, si modò arteriarum ejus actio ità mutetur, seu intendatur, ut vasculorum exhalantium oscula materiam aliquam nucleis formandis aptam, venisque bibulis haud reforbendam, in textus spongiosi cellulas effundat? Tumores igitur in phrenicula infantum mortuorum cerebris repertos, haud rariùs morbi effectum quam causam extitisse, verisimile mihi videtur.

Corporis debilitas, morbis prægressis orta,
proclivitatem

proclivitatem in phreniculam infantum ideo dare potest, quod cerebri vasa præ debilitate, sanguinis congestui plùs pateant, minùsque ad ejus circuitum ritè absolvendum valeant.

Phrenicula infantum, complurium aliorum malorum, febris, nimirum, intermittentis, remittentis, continuæ, rheumatismi, phthiseos, catarrhi, vermiumque, (harum quidem longè sæpius forsan quàm a medicis creditur), effectus est. Pyrexiaë etiam imperitè curatæ, quæ ex cute eruptionem faciunt, morbum facilè movent : his accenferi solent febres, cholica, paralysis, atra bilis, dysenteria, dentitio, insolatio, scrofula, eruptiones super cutem, ulceraque vetusta subitò repressâ aut sanata. Complures autem phreniculæ infantum causas excitantes vulgò prolatas imaginationi præstigiatrici solùm inniti Professor GREGORIUS jure asserit. Nec stabiliore fundamento suffulcitur eorum opinio, qui malum ischuriâ nasci posuerunt.

CAUSAM PROXIMAM quod attinet ; si quæ su-

pra posuimus, ea rebus veris consentanea sint; malum cerebri inflammatione proximè pendere, manifestum est. Cum autem de proximâ inflammationis causâ nondum satis constet; eam, Dris Quin vestigia premens, sanguinis in cerebri vasis congestum, inflammationi, et aquæ effusioni plerumque, gignendis idoneum voco.

Nulla est quidem medecinæ pars, quæ aciores medicis lites movit, quam lubrica causarum proximarum doctrina, quæ adeo manca et imperfecta est, ut animo veris philosophandi principiis vel levitè imbuto nauseam necessariè faciat. Mihi igitur ignoscendum spero, qui huic argumenti parti diutius immorari operæ pretium non ducam.

DIAGNOSIS.

Matura morbi, quippe primo tantum, aut ineunte secundo, stadio medicabilis, diagnosi maximi

ximi res est momenti; ni hoc enim fiat, mendendi spes in angusto est. In primo quidem stadio ea est indiciorum inconstantia et mutabilitas, ut malum, Protei instar, difficillimè dignoscatur; inchoato autem secundo, nulla plerumque re a cæteris internosci potest. Ubi arteriæ præter naturam tardæ et inequales micant, fitis simul adest, febricula accenditur, et unà cum his insomnia, oculorum distortio, delirium, ejulatio, visusque duplex, primi stadii notas excipiunt, aquæ in ventriculos effusio testante clarissimo Whytt, vehementer suspicanda est. Si malum autem non antè dignoscatur, quàm hæc indicia superveniunt, rem, quoad curationem, perinde se habere, ac si mali natura nos penitùs lateret, contendimus: morbus enim eatenus progressus exitium semper affert.

Si morbi ineuntis signa, inquit Quin, vomitoriis, alvoque hydrargyro peritè iterato purgatæ minus cedant; si oculi lucem refugiant; dolor inter scapulas urgeat, somnusque ejulatu
subitò

subitò rumpatur, et hæc signa alia aliis citò succedant; malum, de quo agitur, adesse, præsertim si eâdem familiâ nati eodem interierint, sine errandi periculo affirmare valebimus.

GREGORIUS morbum in primo stadio sæpe dignotu difficilem asserit; ubi verò dolor vehementior est, et sedem suam in unâ tantum capitis parte figit, atque vomitionem somnolentiamque comites habet, eum existere jure credamus oportet.

Peculiaris oculorum vultusque hoc morbo laborantis species, verbis vix ac ne vix quidem describenda, interdum existit: qui hanc lineamentorum mutationem semel conspexerint, ii eandem denuo facile plerumque agnoscent; quod ad morbi distinctionem non parum facit.

Historiam morbi supra traditam reputantibus, phreniculam infantum verminationi, tabi *mesentericæ*, dentitioni, et feбри, confundi posse facile constabit. Quânam igitur ratione ab his dijudicetur dicamus oportet.

Verminationi phreniculam infantum ideo
toties

toties intermisceri arbitror, quod vermes, ut supra posuimus, malum multo frequentius comitantur, quam medici hactenus crediderunt: morbo affectos vermes sæpe egerere, est res benè nota. Whytt vermiculationem ab phreniculâ infantum, absentibus febriculâ et calore, quibus hæc semper insignitur, facilè distingui posse ponit. Quin spasms phreniculâ infantum laborantium crurum frequentioribus haud parum innititur; porrò verminantibus capitis dolor potius obtusus quam acutus est, neque eidem capitis parti constans et immobilis hæret; cibi appetentia varia, modo vorax, modo nulla, dolente simul ventriculo, infalubris vultus tumor adest. Pueris, dum verminant, insigne bibendi desiderium, mane præsertim, esse, sæpius observavi. Porro abdomen præter naturam non rarò tumet, pressumque dolet; labrum superius tumidum est, humorque aquosus e naribus fluit; arteriarum pulsus parvi atque enormes sunt; spiritus denique tussiculâ ficcâ subinde turbatur. Res autem longè aliter
phreniculâ

phreniculâ infantum laborantibus omnes se habent ; ut ex morbi historia clariùs patet.

Tabes mesentericæ verminationisque notæ aliæ alias sæpe ita simulant, ut non rarò internotu difficiles sint : illa igitur affectio ob hanc similitudinem phreniculæ infantum confundi potest. Nulla quidem, quibus separari queant, præter insignem maciem, abdominis tumorem, insolitumque stercoreis foetorem, quibus tabes mesenterica signari solet, indicia novi.

Signa dentitionis propria sunt salivæ ex ore fluxus, gingivarum distentio, tumor et rubor ; infantes, gingivis quavis substantia molli fricatis, manifesta solatii indicia exhibent. Digito hoc consilio usus gingivarum compressionem non satis mirari queas ; ventris proluvies, varia, modò pallida et aquosa, modò viridis, subinde supervenit ; humoris ex urethra stillicidium, cum quâdam urinæ difficultate, quæ, si nonnullis fidem habueris, febrem comitem minuunt, interdum adest ; pedum convexa, æque manus, interdum tument : hoc autem
perrarò

perrarò fit: horum indiciorum pauciora plurave
existentia morbis fecernendis plerumque suf-
ficient.

Quod febrem ab phreniculâ infantum fecer-
nendam attinet; infantes febre vulgari rariùs
affici notasse satis forsan erit. Cum autem dira
affectio, de quâ agitur, infantibus solis mini-
me est propria, notæ, quibus a febre internos-
catur, tradantur necesse est.

Febre laborantibus oculi longè aliter, ac
phreniculâ infantum affectis afficiuntur; iri-
dum fenestræ solito more, luce admotâ, contra-
huntur; neque capitis dolor æquè sævus, con-
stans, et acutus, atque stabilis est; porro ejula-
tus lugubris phreniculae infantum proprius de-
est; nec oculorum globi sursum vertuntur.

SYMPTOMATUM RATIO.

Nondum adeo exulta est medecina, ut
symptomatum ratio philosopho digna reddi

D

queat:

queat : rem igitur non scientiâ comprehendere, sed conjecturâ tantum prosequi audebimus.

Capitis dolor vasis partis inflammatae sanguinē nimio distentis oriri videtur : quare autem aliarum partium doloribus cedat, et vicissim redeat, hoc, ni nervorum nexui tribuatur, non ita facilè exponitur.

Lucis intolerantia sentiendi vi retinæ nimia sanguinis copiâ ultrâ modum auctâ pendet ; nimiae aliarum quoque corporis partium sanguine turgentium sentiendi vis eadem est ratio.

Inquietudo et insomnia ex eâdem causâ, cerebri, nimirum, inflammatione, oriri videntur : cum enim somnus ex quâdam corporis sanâ, imprimis cerebri conditione pendet ; hâc dolore, inflammatione natâ, impeditâ, ille non modo turbetur, sed etiam arceatur, necesse est ; vel, si Dris Darwin doctrina magis arrideat, illa animi facultate, quæ voluntas audit, haud penitus suspensâ,

suspensâ, somnus pro ratâ turbetur prorsusve impediatur necesse est.

Nares aeger ideo scabit, dentibusque fren-
det, quòd vermes intestina rodunt; et irrita-
tio, ob consortium quod naribus cum intestinis
est, in illas lege quâdam œconomiae animalis
ignotâ diffunditur. Ingratus quidem narium
sensus ex eorum siccitate aliquando pendere
potest; dentiumque stridor motui muscutorum
pterigoideorum abnormi, ut GREGORY opinatur,
imputari potest; vel forsan ad consortium in-
ter nervos maxillae inferioris et plexum me-
sentericum qui canalem alimentariam ani-
mat.

Alvi astrictio a distributione sanguinis abnor-
mi caput versus, quâ intestina portione sanae
ac solitae eorum conditioni necessariâ privan-
tur, aliquâ parte pendet. Idem quoque fieri, san-
guinis cursu a corpore interno ad cutem præ-
ter naturam averso, præsertim si fudor copio-
sius eliciatur, res medicis fatis nota.

Pupillarum amplificatio vi nervosâ, quâ, per-

stante sanitate, animantur, deficiente, effici videtur. Oculorum elatio motui muscutorum rectorum enormi tribuendus videtur.

Pulsus arteriarum tardus ac intermittens ex systematis nervosi torpore in cor et arterias diffuso exoritur, quæ sanguinis stimulo in motus abnormes ita cientur, ut ictuum intermissio fiat.

Arteriarum percussuum velocitatis et æqualitatis, quæ mali finem versus notantur, ratio difficillimè quidem redditur: Insignis autem omnium ferè signorum mutatio morbi cujusvis lethiferi finem versus est res visu minimè rara; quæ naturæ viribus ad morbum debellandum conspirantibus a multis tribui solet. Hæc mutatio illi forsan corporis conditioni tribui potest, in quâ fibræ musculosæ se contrahendi vis, ob nimiam stimulationem exhausta, aliquandiu cessat, et tandem, stimulo admoto, signa vis suæ irritabilis præter naturam auctæ indicat. Fieri potest, ut còr et arteriæ eâdem ferè mutatione hoc morbo afficiantur. Sanguinis

nis stimulo aliquandiu parum ægrèque affecta, vi irritabili renovatâ, in motus frequentiores æqualioresque tandem cientur.

Spiritus turbamenta viribus musculorum ei muneri inservientium damnosè minútis, auctoque universi corporis torpore, pendere veri haud absimile est.

Visus duplex lucis radiis corpore videndo reflexis, et super retinæ partes haud conspirantes in focum collectis efficitur.

Maculæ rubræ purpureusque cadaveris color e sanguine infra cuticulam effuso nascuntur.

Invita stercoris et urinæ dejectio ex musculorum, quorum est harum excretionum vias claudere, paralyfi pendet.

Corporis caloris, arteriarum pulsantium velocitati minimè congruentis, ratio omnium quidem symptomatum difficillimè redditur. Si caloricum autem sanguinis, non modo dum ex arteriis in venas transit, sed etiam dum humores glandulis fecernuntur, ob minorem horum venarumque sanguinis capacitatem, sensibile fiat ;

fiat; vasa, quæ hos effectus præstant, vividâ cerebri vi haud parum defectâ, muniis suis ritè fungendis imparia fiunt; indeque eveniet, ut minor calorigi portio sensilis eliciatur. Hinc calorigi, sanguinis circumflui velocitati pro ratâ non respondentis, ratio quodammodo reddi potest.

Convulsiones eidem corporis conditioni, unde aucta cordis et arteriarum velocitas finem verus, pendet, vi, nimirum, irritabili ultra modum, sed non pariter ubique corporis, auctæ, tribuimus; hinc patet quare muscoli in abnormes et inæquales motus, et tandem in convulsiones lethiferas cientur.

PROGNOSIS.

Medici de morbi eventu iudicium, ob miram infelicitatem quæ perpetua et ferè indivulsa phreniculæ infantum comes hucusque fuit, ferè semper infaustum sit oportet; eidem tamen

men, medecinâ tempestive adhibitâ sæpius quam fieri solet, mederi posse animus inclinatur ut arbitrer. Medicum autem non, nisi morbo confirmato, et sæpe longiùs etiam provecto, ubi medecinam non admittit, fato quasi inauspicato volente, arcessi lugendum est.

At morbus tamen haud semper lethalis habeatur; multa enim fausti exitus exempla narrantur. Si primo igitur morbi stadio, ubi turgidorum capitis vasorum exinanitio in manu nostrâ est, symptomata remediis idoneis mitigentur; præsertim si somnolentia minuatur, pristinus oculorum nitor redeat, pupillæque naturaliter contrahantur et amplientur, mensque aliquatenus vegeta fiat, exitus potius faustus sperandus est.

CURA-

CURATIO.

Medendi rationem duo confilia, in quæ omni studio incumbamus necesse est, complecti, morbi causam doctrinamque prolatam reputanti patet. Hæc sunt,

1mo, Vim cordis et arteriarum, et præsertim sanguinis vasa cephalica ultra modum distendentis quantitatem, minuere; quod duplici modo, sanguinis nimirum detractiōe, cursumque per cerebri vasa expeditiorem reddendo, fieri potest.

2do, Venarum totius corporis et cerebri imprimis bibularum vires incitatas augere.

Quo primum absolvatur consilium; omnia nimiae cerebri plenitudini minuendæ idonea sedulò adhibeantur necesse est. Corporis situs is esse debet, qui ulteriori sanguinis cephalici congestui optimè occurrat. Caput igitur, quantum ægri molestia finat, levetur; diæta

ex

ex imbecillâ tantum materiâ confet; omniaque ægri sensus graviter afficiunt, lux, putà, strepitus, odoresque ingrati, cibi item potusque valentes, qui cordis arteriarumque vires incitant, cautè fugienda sunt; idoneum etiam caloris regimen sit necesse est.

Remedia evacuantia pariter huic consilio optimè accommodantur. Horum præcipua sunt sanguinis detractio, vel e brachio, vel ex cerebri viciniâ, vel ex utrâque parte, prout signa postulaverint; alvi purgatio; et emplastra exulceratoria capiti admota.

Imo, Quoad generalem sanguinis detractionem, haud parum inter se diffident et discordant medici. Complures enim hanc exinanitionem anceps tenerae aetati, quae phreniculæ infantum maximè patet, remedium fore contendunt: Rush autem celeberrimus vanum hunc timorem deputat; sanguinem enim terrimis etiam infantibus hoc malo affectis copiosè et feliciter detrahare solet. Et sanè hoc remedium infantibus cynanche tracheali af-

E

fectis

fectis toties profuisse vidi, ut doctrinae Rushianæ summam fidem habeam. Cùm autem phrenicula infantum partis, non totius corporis, affectio est, sanguinem ex arteria potius temporalis aut venis occipitalibus, quàm e brachio, mittere satius forsan videatur; neque ex hoc etiam, si ex illarum neutrâ elici queat, detrudere dubitarem. Quod sanguinem hirudinibus aut cucurbitulis cum ferro deplendum attinget, auxilium secundarium tantùm cui parum, nisi cum aliquâ ex jam dictis conjungatur viis, fidendum arbitramur.

2do, *Vesicatoria*, detractio sanguinis, qui par est, modo, plurimum ut in aliis inflammationis et doloris exemplis fieri solet, profutura videntur. Omni capitis superioris parti, et etiam cervici, per totum morbi cursum imponi debent.

3tio, *Alvi purgatio* cathartici fieri debet acrioribus, non modò ob insignem ventris pigritiam, sed etiam quòd lethargicis sanguini congestum a cerebro ad intestina avertendo, bibularumque

bibularumque forsan venarum cephalicarum actionem promovendo, auxiliaria extiterunt.

Vomitoria etiam a quibusdam eodem nomine commendantur; num autem huic consilio apta sint, anceps hæreo. Aura autem *electrica*, idonea sanguinis detractiōe, ad nimiam artierarum cephalicarum actionem reprimendam, præmissa, per caput trajicienda, auxilium sanguinis circulo per arterias cephalicas expediendo, absorptionique promovendæ, idoneum mihi videtur.

Auxilia caloris corporis nimii, *refrigerantia* vulgò dicta, minimè negligenda sunt. Linteo-
la aceto et aquâ imbuta capiti subinde imponentur. Æthereus ille liquor, qui ex acido sulphurico et vini spiritu paratur, huic fini aptissimus videtur: eumque in uno phrenitidis exemplo, quod medicus ille sagax, Dr Shore Virginienſis, curabat, insigniter profuisse vidi.

Digitalis purpurea remedium in omni affectione, quæ in nimiâ cordis et artierarum vi, seu inflammatione, consistit, efficacissimum mi-

hi videtur : cùmque hîc ad nimiam harum partium actionem reprimendam, quò ulteriori sanguinis in vasis cephalicis congestui, aquæve effusioni inde oriendæ occurratur, præcipuè incumbimus, et plantam illam celeberrimam vim auxiliarem contra dirum malum, de quo agitur, insignem habere, mihi persuasum est. Beddoes in opere cui titulus, " Contributions " to Physical and Medical Knowledge," hîc mihi, ut ex sequentis loci prolatione patet, mirè quidem consentit : " It is a well known " fact, and probably arising from an indissoluble association between the stomach and " heart, that the pulse generally sinks in consequence of nausea ; and as subsequent to " the retardation of the action of the heart, " absorption frequently occurs. It has been " supposed, that nausea, a diminution of arterial motion and absorption, are mutually and " necessarily related to each other ; and that, " were the first of these phenomena obstructed, " the

“ the latter, viz. absorption, would not be produced.”

Auctor tunc addit : “ It has therefore been usually attempted to promote pulmonary absorption through the medium of this affection of the stomach ; whence the prescription of emetics, failing at sea, and of swinging, to induce vertigo and sickness ; and the digitalis has been hitherto exhibited for this purpose.”

Sudatio conducat, necne, nondum constat. Nonnulla quidem morbi symptomata sudantibus interdum remiserunt ; indeque periculo digna habita fuit ; at celeberrimus GREGORIUS eandem oculorum affectionibus interdum subvenisse, nil autem amplius profuisse, narrat.

Opium ad inflammationem a nonnullis clinicis, qui, si modò quantitate satis magnâ detur, nil mali ex vi ejus stimulatrice provenire, contendunt, reprimendam non rarò adhibetur ; imo sic administratum felicissimos effectus editurum

turum afferunt; ulterius autem experientiæ exitus acta probabit.

Ad *secundam* jam *medendi consilium*, vires, nimirum, bibularum totius corporis, et cerebri imprimis venarum, incitatas augendi modum devenimus.

Morbi tempore, quo hoc consilium opus est, natura, humorem in cerebri cava effundendo, vasa cephalica nimio, quo distenduntur, onere expedire conatur; quod factitiâ humorum detractiōe præverti debuerat.

Quò hæc curationis pars absolvatur, omnia, non modò quæ ægri vires sustinent, sed etiam, quantum fieri potest, augment, et humoris jam effusi absorptionem promovent, remedia, pro virili adhibeantur oportet: hoc consilio dentur cinchonæ officinalis cortex, vinum, et modicæ forsan opii doses, quibus *æther sulphuricus*, et *ammoniæ* præparata subinde, prout res indicabunt, interponantur.

Remedia actioni venarum absorbentium excitandæ maximè idonea sunt hydrargyrus,
scilla

scilla maritima, digitalis purpurea, aura electrica, errhina, et diuretica; de quibus solùm pauca, ne solitos opusculi hujusmodi limites transgredi videar, notasse mihi sat erit.

1mo, *Hydrargyrus*, multa ejus ufui nuper objecta fuerint licèt, toties hoc malo laborantibus profuit, ut medicorum attentionem jure sibi vindicet. CULLENUS, quod GREGORIUS nos certiores fecit, morbum hydrargyro, si modò infantibus ita administrari potuisset, ut saliva copiosè cieretur, medicabilem esse, dictitare solebat; venerandus autem senex, ut idem auctor narrat, errori suo supervixit.

2do, *Scillæ maritimæ* radix hydrargyri præparatis juncta hydropicis interdum auxiliatur; num verò hîc pariter proficiat, dicere non auserim.

3tio, *Digitalis purpurea* ob miram debilitatem, quam fumentibus inferre solet, huic mali stadio aliena videtur.

An *aura electrica* malo hucusque provecto prodesse potest?

4to, *Errhinam*, pituitariâ narium membranâ ficcâ, profuturam verifimile est. Pulvis asari compositus secretioni narium ciendæ idoneus videtur.

5to, *Diuretica* medicamenta nil unquam in hoc malo, quantum novi, profuerunt; at periculo tamen haud indigna forsan videantur.



EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCIJ,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.
